

„Silné posolstvo pre nás všetkých.
Uchvátili ma jednoduché pravdy a duchovné
lekcie. Prečítajte si túto knihu a povedzte
všetkým známym, aby to urobili tiež.“

— *Wayne Dyer*

MARLO

POSOLSTVO OD
PROTINOŽCOV

MORGAN

Príbeh lekárky,
ktorej cesta do Austrálie
zmenila život

MARLO
MORGAN

POSOLSTVO OD
PROTINOŽCOV

Príbeh lekárky,
ktorej cesta do Austrálie
zmenila život

esprit

EZOTERIKA • POZNANIE • DUCHOVNÝ ROZVOJ

MUTANT MESSAGE DOWN UNDER

Copyright © 1991, 1994, 2004 by Marlo Morgan

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

Slovak edition © 2014 by Eastone Group, a. s.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Marlo Morgan – Mutant Message Down Under*, vydaného
vydavateľstvom Harper-Collins Publishers, preložila Katarína Pániková.

V roku 2014 vydalo vydavateľstvo Eastone Books, Bratislava.

www.eastonebooks.com

Translation © 2014 Mgr. Katarína Pániková

Jazyková korektúra: Miriam Pokorná

Zodpovedná redaktorka: Mgr. Alica Činčárová

Layout & Cover: Studio Eastone

Tlač: Kasico, a.s.

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok na účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy
nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek
prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-8109-244-2

Túto knihu venujem svojej matke,
svojim deťom Carri a Stevovi,
svojmu zaťovi Gregovi,
svojim vnukom Seanovi Janningovi
a Michaelovi Lee,
a najmä svojmu ockovi.

O autorke

MARLO MORGAN je v súčasnosti na dôchodku a žije v Missouri.

OBSAH

<i>Podakovanie</i>	XI
<i>Úvodné slovo autorky</i>	XIII
<i>O desať rokov</i>	XVI
1 Čestný hosť	1
2 Voľba	8
3 Prirodzená obuv	16
4 Pripraviť sa, pozor, vyrazáme!	21
5 Dostávam sa do nálady	31
6 Banket	39
7 Čo je to sociálne zabezpečenie?	45
8 Bezdrôtové spojenie	54
9 Klobúk do vnútrozemia	59
10 Šperky	64
11 Omáčka	67
12 Pochovaná zaživa	75
13 Liečenie	79
14 Totemy	88
15 Vtáky	92
16 Šitie	94

17	Čaro hudby	98
18	Lovkyňa snov	101
19	Prekvapenie na večeru	107
20	Mravce bez čokolády	111
21	Na čele	117
22	Moja prísaha	124
23	Odhaľujem čas snenia	130
24	Archívy	140
25	Poverenie	145
26	Všetko najlepšie k narodeninám	148
27	Búrka	151
28	Krst	155
29	Prepustená	159
30	Šťastný koniec?	162

*Človek neutkal pradio života a je v ňom
len vláknom. Čokoľvek spôsobuje tomuto
pradio, spôsobuje aj sám sebe.*

- AMERICKÝ NÁČELNÍK SEATTLE

*Jediný spôsob ako uspieť v akejkoľvek
skúške, je podstúpiť ju. Je to nevyhnutné.*

- STAREŠINA MAJESTÁTNĀ ČIERNA LABUŤ

*Až keď zotnú posledný strom, keď otrávia
poslednú rieku a vylovia poslednú rybu, až
potom zistia, že peniaze sa nedajú jesť.*

- PROROCTVO INDIÁNSKEHO KMEŇA CREE

Narodila som sa s prázdnyimi rukami.

Zomriem s prázdnyimi rukami.

*Bola som svedkom plnosti života
s prázdnyimi rukami.*

- MARLO MORGAN

POĎAKOVANIE

TÁTO KNIHA by nevznikla, nebyť dvoch výnimočných ľudí – dvoch duší, ktoré ma vzali pod svoje ochranné krídla a trpezlivo ma povzbudzovali v lete do výšin. Špeciálne poďakovanie patrí Jeannette Grimme a Carri Garrison za nesmiernu hĺbku, s akou so mnou zdieľali toto literárne putovanie.

Ďakujem spisovateľovi Stephenovi Mitchellovi za jeho dar podeliť sa o poznanie a za podporu, ktorú mi poskytol svojimi slovami: „Ak som aj nie vždy preložil ich slová, vždy som sa snažil preložiť to, čo mali na mysli.“

Moja vďaka patrí aj Ogovi Mandinovi, dr. Wayneovi Dyerovi a dr. Elisabeth Kübler-Ross, skvelým spisovateľom, lektorom a skutočným ľuďom.

Ďakujem tiež mladému Marshallovi Ballovi za to, že svoj život zasvätil učiteľskému povolaniu.

Chcem tiež poďakovať tete Nole, dr. Edwardovi J. Stegmanovi, Georgii Lewis, Peg Smith, Dorothey Wolcott, Jenny Decker, Jane Hawkins, Sandfordovi Deanovi, Nancy Hoflund, Hanleyovi Thomasovi, rev. Marylin Reiger, rev. Richardovi Reigerovi, Waltovi Bodinemu, Jackovi Smallovi, Jeffovi Smallovi a Waynovi Bakerovi

z Arrow Printing, Stephanie Gunning a Susan Moldow z vydavateľstva Harper-Collins, Robyn Bem, Candice Fuhrman a osobitne prezidentovi Spol. MM Stevovi Morganovi.

Za toto jubilejné desiate vydanie knihy by som chcela ešte raz zo srdca poďakovať svojej agentke Candice Fuhrman, Kate Travers, Willovi Hintonovi a Anne Chlumsky z vydavateľstva HarperCollins. Vám, Jeannette a Carri, za to, že ste ani na okamih nezapochybovali a vždy ste stáli pri mne. Tiež by som rada poďakovala Jakeovi, ktorý som mnou zdieľa každúčký krok na tejto ceste, a mojim austrálskym bratom a sestrám. Barry Crush, Burnum Burnum a Alice Kelly, ďakujem vám!

ÚVODNÉ SLOVO AUTORKY

TÚTO KNIHU som napísala podľa skutočnosti a inšpirovala ma reálna skúsenosť. Písala som ju spätne, lebo, ako uvidíte, zápisník som nemala poruke. Kniha sa predáva ako román, aby sa malý kmeň domorodcov, o ktorých píšem, uchránil pred právnymi problémami. Z úcty k priateľom, ktorí si neželajú byť identifikovaní, a aby som zabezpečila, že naše posvätné miesto zostane utajené, vynechala som niektoré detaily.

Nebudete sa musieť vybrať do knižnice, ušetrím vás toho, pretože v knihe uvádzam všetky dôležité historické informácie. Ušetrím vás aj cesty do Austrálie. S podmienkami života moderných aborigénov sa môžete stretnúť v akomkoľvek európskom meste, kde ľudia s tmavou pokožkou žijú v oddelených štvrtiach. Takmer všetci žijú z podpory a tí, ktorí zamestnanie majú, vykonávajú len podradné práce. Vyzerá to, akoby ich pôvodnú kultúru vymazali, a sú, tak ako pôvodní obyvatelia Ameriky, ktorým po celé generácie zakazujú vykonávať posvätné obrady, nútení žiť na vyhradenom území.

Jednej veci vás však ušetriť nemôžem, a tou je *Posolstvo od protinožcov!*

Amerika, Afrika aj Austrália sa snažia o zlepšenie rasových vzťahov. Ale kdesi vo vyprahnutej horúčave austrálskeho vnútrozemia stále počuť pomalý, pravidelný, staroveký tlkot srdca. Žije tam jedinečná skupina ľudí, ktorá sa nezaobera rasizmom, ale len druhými ľuďmi a životným prostredím. Pochopiť tento pulz znamená lepšie porozumieť ľudskej bytosti a jej podstate.

Tento rukopis vznikol ako mierumilovné dielo, ktoré som vydala vlastným nákladom, a ktoré vyvolalo kontroverziu. Pri jeho čítaní môžete dôjsť k niekoľkým možným záverom. Môže vám pripadať, že muž, o ktorom hovorím ako o svojom tlmočníkovi, možno v ostatných rokoch nedodržiaval všetky úradné predpisy a neplnil si svoje občianske povinnosti: sčítanie ľudu, platenie daní, požadované voľby, užívanie pôdy, povolenia na ťažbu, či podávanie správ o narodení a úmrtí atď. Možno budete mať pocit, že napomáhal aj ďalším domorodým obyvateľom v ich neplnení si občianskych povinností. Požiadali ma, aby som zverejnila totožnosť tohto muža, a aby som uskutočnila výpravu po ceste v púšti, ktorou sme putovali. Odmietla som! Môžete z toho vyvodiť buď, že som sa previnila tým, že som týmto ľuďom napomáhala pri obchádzaní právnych predpisov, alebo že klamem, a títo ľudia vôbec neexistujú, keďže som svetu nepredstavila skutočných príslušníkov kmeňa.

Moja odpoveď znie takto: nechcem hovoriť v mene austrálskych aborigénov. Hovorím len za jeden malý vnútrozemský národ, ktorý sám seba nazýva Divoký alebo Starý. Tesne pred návratom do Spojených štátov v januári 1994 som ich navštívila znovu. Znovu som dostala ich požehnanie a odobrili to, ako som zvládla svoju úlohu. Vám, čitateľom, chcem povedať toto: mám dojem, že niektorí ľudia sa chcú hlavne baviť. Takže, ak ste jedným z nich, prečítajte si túto knihu, užite si ju a opustite ju, akoby ste odchádzali z vydareného predstavenia. Pre vás je to čistá fikcia a nebudete sklamaní, za svoje peniaze si pridáte na svoje. Ak ste však niekým, kto je schopný si toto posolstvo vypočuť, príde k vám nahlas a mocne. Pocítite ho vo svojich útrobach, v srdci, hlave, prenikne vám až do špiku kostí.

Nakoniec, pokojne by ste to mohli byť vy, kto sa vybral na túto púť, a verte mi, mnohokrát som si priaľa, aby to tak bolo.

Všetci vo svojom vnútri prechádzame skúsenosťami, ktoré nám pomáhajú vyrásť. Rozdiel je len v tom, že moje skúsenosti sa skutočne odohrali v austrálskom vnútrozemí. Zachovala som sa však presne tak, ako by ste sa boli zachovali aj vy, či už v topánkach, alebo bosí.

Keď budete prstami obracať stránky tejto knihy, nech sa národ, o ktorom píšem, dotkne vášho srdca. Píšem síce vo vlastnom jazyku, ale pravdivosť mojej výpovede presahuje slová.

Navrhujem vám, aby ste toto posolstvo okúsili, vychutnali si to, čo je pre vás dobré, a ostatné vypluli. Taký je, koniec koncov, zákon vesmíru.

Podľa tradície púštnych ľudí som prijala nové meno, ktoré odráža moje novo nadobudnuté vlohy.

S láskou,
Putujúci jazyk

O DESAŤ ROKOV

OD SVOJHO PRVÉHO VYDANIA precestovala táto kniha celý svet a preložili ju do viac ako dvadsiatich jazykov. Ja, ako jej autorka, som počas uplynulých rokov tiež veľa cestovala a na mojich cestách ma sprevádzal aj môj drahý priateľ Burnum Burnum, starešina kmeňa Wurundjeri, ktorý sa spolu so mnou zúčastňoval na prednáškach a autogramiádach v USA a v Európe.

V roku 2001 som opäť navštívila Austráliu, kam ma vďaka tejto knihe pozvala najvýznamnejšia zástupkyňa práv austrálskych domorodcov na austrálskom kontinente, udržiavateľka zákona a nositeľka poznania ľudu Mutthi Mutthi z juhovýchodného Nového Južného Walesu a opatrovníčka dedičstva jazier Willandra, Alice Kelly. Schválila moju prácu, priviedla ma k stromu zrodení, kde sa sama narodila, a požiadala ma, aby som jej pomohla získať z múzea kostrové pozostatky istej dávnej princeznej, nazývanej pani od jazera Mungo. Mala som vzácnu príležitosť pobudnúť s touto líderkou austrálskych aborigénov, ktorá ma zasvätila do ich ženskej múdrosti, a bola pre mňa obrovská česť, že ma nazvala dôstojnou a hodnovernou strážkyňou posvätných tradícií.

Spomínam si na záujmom naplnený pohľad prenikavých čiernych očí Alice, keď som odpovedala na otázku, ktorú mi položila: „Akú úlohu zohráva táto kniha v živote čitateľov? Dotkli sa myšlienky ľudí z púšte, ktorí hovoria len vlastným jazykom, a nikdy neopustili bezpečie svojej domovskej krajiny, srdc a myslí ľudí odinakiaľ?“

Porozprávala som jej teda o jednom kanadskom manželskom páre, dvoch vozičkároch, ktorých veľmi oslovila myšlienka nesúťažných hier, pri ktorých nikto neprehráva, a tak sa každý môže tešiť zo spoločného úspechu. Podarilo sa im vymyslieť, navrhnúť a začať s distribúciou stolových hier pre deti, ktoré sa riadia týmto pravidlom. Vďaka úspechu hry sa stali finančne nezávislými a zároveň umožnili tisíckam mladých ľudí objaviť hodnotnú skúsenosť z hry, v ktorej sú všetci víťazmi.

Lylea W. som stretla, keď ma pozvali prednášať do federálnej väznice pri príležitosti ukončenia istého väzenského programu. Prednáška bola súčasťou oslavy ukončenia rehabilitačného programu pre väzňov, ktorý im mal pomôcť vybudovať si pozitívny obraz o sebe. V tom programe používali posolstvá z tejto knihy. Lyle dokázal celkom sám pomôcť stovkám mužov, ktorých naša spoločnosť odpísala. Opäť som bola svedkom udalosti, ktorú vystihuje báseň v úvode tejto knihy: „Narodila som sa s prázdnyimi rukami. Zomriem s prázdnyimi rukami. Bola som svedkom plnosti života s prázdnyimi rukami.“

Počas jednej autogramiády ma oslovil otec, ktorý sám vychovával svoje deti, a povedal mi, že mal veľký problém nájsť spoločnú reč s jednou zo svojich dvoch dcér. Navštívili aj rodinného terapeuta, ale vzťah medzi ním a dcérou bol aj naďalej chladný. Potom si dievčatá prečítali túto knihu a povedali otcovi o tom, že každý síce pri narodení dostane nejaké meno, ale v priebehu vývoja obvykle zo svojho mena „vyrastie“, a vtedy by mal mať možnosť sám si zvoliť vhodnejšie meno, ktoré podľa neho skutočne odráža, kým sa momentálne cíti byť. Hoci to tomuto mužovi s tradičným prístupom k životu pripadalo hlúpe, pristal na tento cudzokrajný zvyk,

a keďže bol šerifom, vybral si meno Ostrostrelec. Tá z dcér, ktorá mu bola bližšia a chodila s ním aj na strelnicu, si vybrala meno Presná muška. Nové meno druhej dcéry, ktorú považoval za nezodpovednú a s ktorou si neboli takí blízki, znelo Slnéčné snívanie. Povedal mi, že jej nové meno mu v okamihu poskytlo neoceniteľný kľúč k pochopeniu toho, v čom sú rozdielni, a vďaka tomu dokázal vyriešiť problémy v ich vzájomnom vzťahu. Keď sa mu podarilo porozumieť tomu, o čom dcéra nikdy nahlas nehovorila, mohli sa konečne zmieriť.

Jedna žena mi zasa rozprávala o tom, ako držala za ruku svoju umierajúcu matku a už po tretíkrát spolu počúvali nahrávku tejto knihy. Tá žena mi prišla poďakovať a povedať mi, že jej matka azda po prvýkrát v živote objavila v sebe vnútorný pokoj. Jej posledné slová zneli: „Večnosť je veľmi dlhý čas. Ja som večnosť.“ Bol to citát z tejto knihy.

Porozprávala som Alice aj o mnohých drobných príhodách. Hoci išlo o maličkosti, neboli o nič menej dôležité. Spomenula som jej balíčky s listami a kresbami od školákov, v ktorých opisovali a kreslili to, ako vnímajú odlišné kultúry. Z jednej špeciálnej školy mi dokonca poslali celý album, v ktorom každé dieťa opísalo svoju vlastnú cestu „do vnútornej krajiny“. Stretla som ľudí, ktorí sa rozhodli zmeniť zamestnanie, pretože ich moja kniha inšpirovala ne strácať čas prácou, ktorú nenávidia, a radšej hľadať spôsob, ako byť pre spoločnosť užitoční a zároveň si zarobiť na živobytie niečím, čo robia radi. Čitatelia tento proces často opisujú ako stieranie po-levy z vlastného života, vďaka ktorému nachádzajú veci, ktoré sú pre nich skutočne podstatné.

V období rokov 1994 až 2004 sa toho vo svete prihodilo veľa. Traja ľudia, ktorých som milovala, opustili tento svet, aby vstúpili do Snenia a navrátili sa do Večnosti. Boli to Burnum Burnum, Alice Kelly a môj syn Steve. V roku 1996 nám však Snenie poslalo krásny dar v podobe mojej malej vnučky Karlee.

My, ako jednotlivci, aj svet, ako celok, musí aj naďalej reagovať na výzvy a využívať príležitosti, vďaka ktorým získavame duchovné

poznanie. Nie som si istá, či sa z nás v priebehu uplynulých desiatich rokov stali mierumilovnejší, alebo zodpovednejší ľudia, ale viďm, že sa obnovuje záujem o ochranu životného prostredia, máme snahu lepšie pochopiť iné kultúry a záujem spoločne pracovať na vytváraní sveta bez vojen. Som len jednou z mnohých ľudí, ktorí sa snažia žiť v západnej spoločnosti, a pritom v živote uplatňovať odveké duchovné ideály. Dúfam, že si tento príbeh prečítate, či už po prvýkrát, alebo opäť, a že vás Skutoční ľudia dokážu nanovo inšpirovať.

Marlo

*Táto kniha je fiktívne dielo, inšpirované
mojimi skúsenosťami z Austrálie. Mohlo by
sa odohrávať v Afrike alebo Južnej Amerike,
alebo kdekoľvek inde, kde existuje civilizácia
v pravom zmysle tohto slova. Je na čitateľovi,
aby si z môjho príbehu vybral vlastné posolstvo.*

- M. M.

ČESTNÝ HOST

MOŽNO MA MALO NIEČO VAROVAŤ, ale ja som si nič také nevšimla. Udalosti však boli v pohybe a skupina dravcov v diaľke už čakala na svoju korisť. Batožina, ktorú som ešte len pred hodinou vybalila, bude od zajtra označená za „nevyzdvihnutú“ a na celé mesiace ostane ležať v úschovni. Mala som sa stať ďalšou Američankou, ktorá bez stopy zmizne v cudzej krajine.

Bolo sparné októbrové ráno. Stála som na príjazdovej ceste do svojho päťhviezdičkového austrálskeho hotela a vyzerala som neznámeho kuriéra. Nielenže som nemala žiadnu zlú predtuchu, moje srdce doslova spievalo. Cítila som sa skvele, plná nadšenia, úspešná a dobre pripravená. V duchu som cítila, že: „Dnes je môj deň.“

Do zákruty na príjazdovú cestu vošiel otvorený džíp. Pamätám sa, že som počula, ako pneumatiky zasýčali na mokrom chodníku. Z príľahlého krika so žiarivo červenými kvetmi odfrkla jemná sprška vody a dopadla na zhrdzavený kov.

Džíp zastal a jeho vodič, asi tridsaťročný domorodec, sa pozrel mojim smerom. „Pod“, zamával na mňa tmavou rukou. Hľadal svetlovlasú Američanku. Ja som zasa čakala na človeka, ktorý ma mal odviezť na stretnutie s domorodým kmeňom. Pod skúmavým, nesúhlasným pohľadom modrých očí uniformovaného austrálskeho vrátnika, sme sa bez slova zhodli, že sme to my. Ešte predtým, ako som sa vo svojich lodičkách na vysokých podpätkoch nešikovne vyštverala do terénneho vozidla, mi bolo jasné, že som sa obliekla príliš elegantne. Mladý vodič po mojej pravici mal na sebe šortky, špinavé biele tričko a tenisky bez ponožiek. Predpokladala som, že keď pre mňa hostitelia zariadili dopravu na stretnutie, pôjde o normálne auto, pravdepodobne Holden, pýchu austrálskeho automobilového priemyslu. Nikdy by mi ani vo sne nenapadlo, že by po mňa mohli poslať otvorené vozidlo. Napriek tomu som bola rada. Radšej prídem na stretnutie oblečená lepšie, než aby som na schôdzku s domorodým kmeňom pri príležitosti banketu a oslavy môjho ocenenia nebola oblečená dosť dobre.

Predstavila som sa šoférovi, ale on len prikývol a správal sa, akoby si bol celkom istý tým, kto som. Vrátnik sa na nás zamračil, keď sme okolo neho prešli. Vyrazili sme ulicami pobrežného mesta, míňali sme rady domov s verandami, mliečne bary, obchody so zmiešaným tovarom a betónové parky bez trávy. Keď sme prechádzali kruhovým objazdom, rozchádzajúcim sa do šiestich smerov, musela som sa pridržať kľučky na dverách. Keď sme vyšli z mesta, slnko nám svietilo na chrbát. Už vtedy mi začalo byť v mojom novo zadováženom kostýme broskyňovej farby a farebne zladenej hodvábnej blúzke nepríjemne teplo. Myslela som si, že budova, kam smerujeme, bude na druhom konci mesta, ale mýlila som sa. Vyšli sme na diaľnicu tiahnucu sa pozdĺž mora. Stretnutie sa malo zjavne konať mimo mesta, ďalej od hotela, než som predpokladala. Vyzliekla som si sako premýšľajúc, aké to bolo odo mňa hlúpe, že som sa dopredu neopýtala na viac podrobností. Aspoň že som mala v kabelke kefu na vlasy a svoje po ramená dlhé, odfarbené vlasy som mala zopnuté do módného vrkoča.